

Zlatko Kraljić

tekerd ki a nyakát

verem a fejem a falba de a fal nem adja meg magát.
a repceföldek gyűröttek a túltrágyázástól.
PAPUSZA fi tizenhatos csövön bömböli a dalait – fuss, fuss el messzire,
ne tekints vissza..., ó én Atyám, én Fekete Atyám...
a spáros feketeingesek, SS jelzéssel a vállukon, új szállítmány
megkopasztott, tisztavérű szlovén csirkét szállítottak a bejárat elé.
a bejárat elé, ősz volt, nem tudom pontosan melyik évben,
odahajtott a kamion, a háromtonnás, SS jelzéssel, reggel kilenckor.
a fekete munkatársakkal megraktuk a ládákat a hullákkal.
a spáros feketeingesek elkezdték lerakni a csirkehullákkal megrakott ládákat.
abban a pillanatban gyereksírást hallottunk.
abban a pillanatban csirkesírást hallottunk
öszönösen félreugrottunk.
mi is öszönösen félreugrottunk.
felemeltük a fedelet.
mi is felemeltük a fedelet.
kiesett egy kicsi roma gyermek.
kiesett egy kicsi szlovén csirke
görcsrohama volt.
és a csirkének is görcsrohama volt.
bicskámval elvégtam a madzagot, mely még mindig lógott a nyaka körül.
a csirkének mesterséges légzést adtunk.
jött SZTAJNBERG, temetkezési elöljáró.
jött a spár munkavezetője, FRANCI...
azt mondta, tekerd ki a nyakát.
azt mondta, tekerd ki a nyakát.

mi androidos faj vagyunk

nevetünk, a szemétdombok, az utcák, a cigányok királyai vagyunk
(kicsi élősködők is vagyunk).
a moslékot lassan emésztjük meg, transzparensen.
a rongyok KARITÁSZ dizájn, tavaly tavasszal kimosva.
ha valaki valamit ad nekünk, az ad, UKRÁN NŐKRE nincs pénzünk.
vedelünk a szociális sörökkel teli üzletek előtt,
a lépcsők a mi szószékünk, pulpitusunk
(a lépcsők néha a menyországig vezetnek).
a mi sportunk üres flakonok gyűjtése,
a mi mannánk az eldobott pizza.
nevetünk, KIRÁLYOK vagyunk, serdülők.
az én házam a C6-os kvadránsban van, csiszolt
pad a szomorúfüzek fasorán.

önállóan nevelő anyánk öngyilkos lett.
kígyószelídítő apánk a mocsarak mélyén fekvő szörny.
szimbiózisunk sikerült, forgunk a szélben,
nem vagyunk az éterben, szemétdombok királyai
a győztesek diadalíve alatt görnyedten megyünk.
(arbeit macht frei)
gyom e földön, a sötétbe bámulunk.
a mi sportunk flakonok gyűjtése,
a mi rongyaink karitás dizájn,
beteg fejünk
a C6-os kvadránsban alszik
a csillagokban megfürdetve,
szabadon
a murába
mered elbűvölve.

az ágak közt ülök

a sötétben, a vén fűzfa ágai közt ülök
a földtől három méter húsz centiméterre vágyódom a murába.
koronám a hollósereg, meg a mura hullámainak a zaja.
fiam, gyere üdvözölni, megölelni.
egy derűfényes napon, amikor megnő a MURA,
bevon a köd, ölébe ölel, HINTÁZTAT,
feladom, a zavaros víznek futok.
fiam, hol vagy? mássz fel a fűz erein!
egy üres hely már rég vár,
a zöldesben barátra vágyok.
egy év hallgatás elég volt,
a megduzzadt murában játékok maradványai úsznak.
AUSZTRIÁBAN nagy eső volt,
széttúrta a szemétdombokat, hozzám sodorta őket.
fiam, hol vagy? az élő kígyózó ágak várnak!
üvöltök bánatomban, FARKASKÉNT vonyítok.
remélem, hogy a kiáltásom
messzire eljut, messzire
a te
mélységeidig

Halász Albert fordításai

Zlatko Kraljić 1962-ben született Sveti Martin na Muri (Muraszentmárton) településen, a horvátországi Muraközben. Iskoláit Csáktornyan, Varasdón és Mariborban végezte. Szlovéniában, Velenjeben él. Írással és képzőművészettel középiskolás éveitől foglalkozik. Főleg Szlovéniában és Horvátországban publikál és állít ki, könyveket illusztrál, több egyesület tagja. Irodalmi és képzőművészeti munkásságáért számos elismeréssel tüntették ki. Alapítója és szervezője a muraszentmartoni MURAKON c. kortárs nemzetközi költészeti fesztiválnak.